

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

nr. 24.504 van 13 maart 2009
in de zaak RvV X / IV

In zake: X
Gekozen woonplaats: op het kantooradres van
X

tegen:

de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 13 november 2008 heeft ingediend tegen de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 oktober 2008.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 15 december 2008 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 januari 2009.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BONTE.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat F. JACOBS loco advocaat K. HINNEKENS en van attaché H. JONCKHEERE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Verzoeker vraagt in zijn verzoekschrift van 13 november 2008 (p. 29) het ingestelde beroep te verwijzen naar een driedelige kamer van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, maar motiveert die vraag niet.
De Raad gaat derhalve niet op zijn vraag in.

2. Blijkens de bestreden beslissing luidt het asielrelaas als volgt:
*"U, een Russisch staatsburger van gemengd Tataars-Basjkirische afkomst, bent in 1977 geboren in Sosnovka in de regio Kirov.
Toen u klein was, verhuisde u naar het dorp Amzja in de buurt van Neftekamsk.
In 1998 nam u het moslimgeloof aan. U begon de moskee te bezoeken en maakte vrienden.
Later kregen jullie andere opvattingen en kwamen jullie met jullie geloofsgenoten samen in een appartement, waar jullie baden en boeken bestudeerden. U was binnen uw geloofsgemeenschap een gewoon lid.
U werd sindsdien echter constant in het oog gehouden door uw autoriteiten en geregeld verhoord.*

Agenten vielen eens het appartement waar jullie bijeenkwamen binnen, maakten jullie uit voor wahabbieten, vroegen wie jullie de toelating had gegeven om daar te zitten, ondervroegen jullie en lieten jullie weer gaan.

In 2001 werd u in de trein beledigd door dronken jongeren, die terug van hun legerdienst kwamen. U verliet de trein en reisde verder met de volgende trein.

Zomer 2003 werd u, toen u samen met uw vriend met een motor naar het bos reed, tegengehouden door agenten die u beledigden. U moest de volgende dag komen om te worden verhoord. U kreeg er vragen over uw geloofsovertuiging, uw geloofsgemeenschap en uw eventuele banden met verschillende Islamitische groeperingen die tegen het Russische regime gekant waren. Uw handen werden er door een overste, die een beetje dronken was, achter uw rug vastgebonden en u werd geslagen.

In de winter van 2003 trouwde u voor de tweede keer op traditionele wijze met GARAYEVA Nailya (o.v. 6.294.319). Uw vrouw kwam bij jullie op bezoek in het appartement waar u samen met uw moeder en tweelingbroer (S. F.) (o.v. 5.612.697) woonde. Uw vrouw nam uw geloof over.

Na uw huwelijk veranderde u vaak van verblijfplaats.

In 2003 probeerde u tevergeefs naar Frankrijk te gaan. Uw visumaanvraag werd geweigerd. U werkte zo een drie à vier jaar in de houthandel, verkocht auto's en werkte als makelaar in vastgoed.

In het begin van de winter van 2004 werd u met uw broer thuis opgehaald door medewerkers van de zesde afdeling en meegenomen naar het gebouw van de UVD in Neftekamsk. U werd gefilmd, uw vingerafdrukken werden genomen en u werd verhoord. Jullie zagen er ook jullie vrienden van jullie geloofsgemeenschap. Jullie werden vervolgens overgebracht naar het gebouw van de zesde afdeling. Er kwamen medewerkers vanuit Ufa om met jullie te praten over jullie religieuze overtuiging. Er werd u gevraagd of u iets te maken had met bendevoorming en met Tsjetsjeense rebellen. U kreeg te horen dat jullie allemaal naar de gevangenis zouden moeten wanneer een nieuw artikel in het Strafwetboek zou komen.

Uw vrouw werd op het einde van de winter van 2004 in een winkel door een dronken politie-agent beledigd. De agent noemde haar wahabbiet en Tsjetsjeense en trok haar sluijer af. U probeerde uw vrouw te verdedigen waarop een gevecht ontstond.

Hierop verhuisde u met uw vrouw naar Kazan.

In augustus 2004 werd u er aangehouden en naar Neftekamsk gebracht. U werd er gedurende drie dagen in een kelder vastgehouden. U werd er geslagen en kreeg er nauwelijks te eten.

In 2006 ging u met een groep naar Mekka. U vloog erheen via Amman.

In 2007 werd zonder dat u dat wist een strafzaak tegen u geopend wegens diefstal van hout. Deze zaak was echter gefabriceerd. De autoriteiten wilden via deze zaak van u gedetailleerde informatie inwinnen over uw religieuze overtuiging en wilden weten of u iets te maken had met illegale bendevoorming.

Eind augustus 2007 vonden in tien of twaalf appartementen, waaronder het uwe, een huiszoeking plaats. Uw moeder en vrouw waren toen thuis. Uw moeder werd toen beledigd. Tijdens de huiszoeking werden bij u thuis zagen in beslag genomen.

U vertrok kort daarop met uw vrouw en drie kinderen naar Egypte, waar u zes maanden in Caïro verbleef. U wilde er asiel vragen, maar een vriend zei dat u daar in Egypte niet op moest rekenen. Bovendien was er in Egypte voor u geen uitzicht op werk.

Begin maart 2008 vloog u met uw gezin terug naar Moskou.

U werd aan de luchthaven tegengehouden. U werd naar Nizjnij Novgorod gebracht, waar een afdeling zich bezighoudt met terreurdaden. De kern van uw verhoor betrof uw eventuele banden met Tsjetsjeense rebellen. Vervolgens werd u naar Neftekamsk gebracht en van daaruit naar de stad Janaul. U werd er een paar dagen in een cel vastgehouden alvorens naar een gevangenis in Djoertoeli te worden overgebracht. U zat in het totaal één maand vast. U werd in de gevangenis geslagen en mishandeld.

Op 4 april 2008 besliste de rechtbank om u vrij te laten. U betaalde schadevergoeding. Samen met uw vrouw, uw twee dochtertjes alsook uw dochter uit uw eerste huwelijk reisde u op 29 juli 2008 vanuit Moskou met een auto en vervolgens een vrachtwagen naar België, waar u op 31 juli 2008 aankwam en dezelfde dag asiel vroeg bij de Belgische asielinstanties. Uw broer, (S. F.) (o.v. 5.612.697), vroeg op 24 mei 2004 een eerste keer asiel aan in België.

Op 24 september 2004 nam ik in dit verband een bevestigende beslissing van weigering van verblijf. Zijn beroep hiertegen bij de Raad van State werd op 1 juli 2008 verworpen.

Op 17 maart 2005 diende uw broer een tweede asielaanvraag in bij de Belgische asielinstanties. Op 9 juni 2008 nam ik dienaangaande een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus."

Verzoeker betwist deze beschrijving niet (zie verzoekschrift, p. 1)

3. De bewijslast berust in beginsel bij de kandidaat-vluchteling die in de mate van het mogelijke elementen dient aan te brengen ter staving van zijn relaas en bij het ontbreken van dergelijke elementen, hiervoor een aannemelijke verklaring dient te geven. Het is vervolgens de taak van de persoon die de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling moet onderzoeken om de waarde van de bewijselementen en de geloofwaardigheid van de verklaringen van de kandidaat-vluchteling te beoordelen.

De verklaringen van de kandidaat-vluchteling kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84).

De ongeloofwaardigheid van een asielaanvraag kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dient een beslissing te nemen die op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft daarbij aan waarom een kandidaat-vluchteling (niet) beantwoordt aan de criteria van artikel 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Hij dient daarbij niet noodzakelijk expliciet op elk aangevoerd argument in te gaan.

4. De motivering van de bestreden beslissing luidt als volgt:

"Uit uw verklaringen blijkt dat u in uw land sinds 1999 op systematische wijze werd vervolgd omwille van uw geloofsovertuiging en uw uiterlijk.

Omwille hiervan verdachten uw autoriteiten u van bendevoering, steun aan de Tsjetsjeense rebellen en eventuele betrokkenheid bij terroristische aanslagen (vragenlijst DVZ, vraag 5).

De rechtstreekse aanleiding tot uw uiteindelijke vertrek was dat u gedurende een maand illegaal in de gevangenis werd opgesloten. Uw autoriteiten fabriceerden een zaak tegen u om u op die manier omwille van bovengenoemde redenen te kunnen treffen (vragenlijst DVZ, vraag 5 en CGVS, p. 16 en 17).

Er moet echter worden opgemerkt dat u om onderstaande redenen de door u aangehaalde vervolgingsfeiten niet aannemelijk heeft weten te maken.

Zo heeft u het verband dat u legde tussen uw opsluiting van een maand van begin maart 2008 tot begin april 2008 en de redenen waarom u zou zijn vervolgd, namelijk uw geloofsopvatting en uw uiterlijk, niet overtuigend kunnen aantonen.

Uit het originele document aangaande uw veroordeling dat u ons voorlegde blijkt dat u beschuldigd werd van illegale houtkap. U zou zonder daarvoor over een vergunning te beschikken een aantal dennenbomen en berkenbomen hebben gekapt.

Nu gaf u de Belgische asielinstanties zelf toe al een aantal jaren op illegale wijze in de houthandel werkzaam te zijn geweest (CGVS, p. 7).

Als uw autoriteiten werkelijk deze strafzaak tegen u zouden hebben gefabriceerd om u omwille van uw geloofsopvatting en uiterlijk te treffen, rijst de vraag waarom de rechtbank dan besloot de voorlopige maatregel die jegens u werd genomen in de vorm van voorlopige hechtenis na één maand niet te verlengen. In het vonnis wordt bovendien melding gemaakt van het feit dat u tot dan toe een blanco strafblad had en houdt de rechtbank bij het bepalen van de strafmaat rekening met een aantal verzachtende omstandigheden, waaronder het feit dat u in uw omgeving als een positief iemand wordt aanzien.

Deze vaststellingen die in de door u voorgelegde originele documenten aangaande uw strafzaak staan vallen niet te rijmen met uw verklaringen als zouden uw autoriteiten deze zaak als voorwendsel hebben opgezet om u te vervolgen omwille van uw vermeende banden met Tsjetsjeense rebellen en terroristen.

Uit uw verklaringen blijkt voorts dat u naar aanleiding van de verschillende vervolgingsdaden waarvan u melding maakte naliel bescherming te zoeken bij uw autoriteiten.

Nu verklaarde u weliswaar dat dat zinloos was en dat de speciale diensten jullie niet mochten (CGVS, p. 7 en 18). Er zou van u nochtans redelijkerwijze mogen worden verwacht dat jullie klacht zouden hebben ingediend nadat uw vrouw in uw bijzijn in een winkel door nota bene een dronken politie-agent werd beledigd waarbij haar sluier werd afgetrokken en nadat u bij de politie werd geslagen en mishandeld.

U verklaarde voorts dat verschillende mensenrechtenorganisaties de tendens van religieuze onverdraagzaamheid in de Russische Federatie bevestigen (vragenlijst DVZ, vraag 5), maar liet zelf blijkbaar na aangaande uw veelvuldige problemen ook maar enige mensenrechtenorganisatie te raadplegen (CGVS, p. 18).

Het feit dat u geen enkele stap ondernam om de gelaakte feiten aan te klagen, tast de geloofwaardigheid van uw verklaringen verder aan.

Het is voorts evenmin aannemelijk dat u, zoals u verklaarde, geen dokter zou hebben opgezocht na te zijn geslagen en mishandeld. U maakte nochtans melding van veelvuldige mishandelingen, waarvan een aantal ernstig waren (CGVS, p. 2, 18 en 19).

Uw uitleg hieromtrent dat een rechercheur erbij wordt gehaald wanneer je in het ziekenhuis een arts opzoekt, gaat niet op, gezien niets u verhinderde een arts op te zoeken die niet in een ziekenhuis werkte (CGVS, p. 18).

Hierdoor wordt de geloofwaardigheid van de door u aangehaalde vervolgingsdaden verder ondermijnd.

Uit uw binnenlands paspoort blijkt dat u op 9 maart 2005 een internationaal paspoort werd uitgereikt, hetgeen u uiteindelijk ook toegaf (CGVS, p.11 en 13).

Nu blijkt uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie aan het administratief dossier is gevoegd dat elke aanvraag van een Russisch staatsburger tot het verkrijgen van een internationaal reispaspoort ter goedkeuring wordt voorgelegd aan de FSB, de Russische Staatsveiligheidsdienst.

Er kan daarom geen geloof worden gehecht aan uw verklaringen als zou u reeds sinds 1999 en met name ook in 2004, toen u werd vastgehouden en opgesloten, door uw autoriteiten op systematische wijze vervolgd zijn geweest.

Het feit dat uw vrouw bovendien verklaarde dat u voor uw vertrek nog bij de belastingdienst langsging om u daar uit te schrijven, aangezien u geen hout meer verkocht, tast de geloofwaardigheid van uw verklaringen als zou u in uw land worden vervolgd en gezocht eveneens aan (CGVS, p. 6).

Er werden bovendien een aantal tegenstrijdigheden vastgesteld tussen uw verklaringen en die van uw vrouw GARAYEVA Nailya (o.v. 6.294.319).

Aangaande de huiszoeking die eind augustus 2007 bij u thuis plaatsvond, verklaarde u dat u zich toen gewoon thuis bevond toen ineens drie of vier specialisten van de zesde afdeling een huiszoeking kwamen verrichten (CGVS, p. 5).

Uw vrouw verklaarde echter dat zij samen met uw moeder thuis was toen u samen met medewerkers in jullie woning kwamen, waarbij de medewerkers een huiszoeking verrichtten (CGVS, p. 12).

Toen u met deze tegenstrijdigheid werd geconfronteerd, zei u ineens dat u voor de huiszoeking werd opgeroepen en dat u daarna met die specialisten naar huis kwam.

U vervolgde dat het toch menselijk was om zich te vergissen (CGVS, p. 5).

Aangezien u uitdrukkelijk verklaarde dat er slechts één huiszoeking plaatsvond bij jullie en dat deze huiszoeking voor jullie de aanleiding was om uw land te ontvluchten en naar Egypte te gaan, is het niet aannemelijk dat u zich initieel niet zou herinneren of u zich al dan niet thuis bevond op het ogenblik dat medewerkers van de autoriteiten bij u thuis een huiszoeking kwamen verrichten.

Na een grondige analyse van jullie verklaringen werden nog een aantal tegenstrijdigheden vastgesteld.

Wat uw werk aangaat, verklaarde u dat u zich al vier jaar bezighield met de verkoop van hout. Toen u werd gevraagd of u dat werk op officiële wijze uitoefende, zei u dat dat niet het geval was. U verklaarde dit werk in het zwart te hebben gedaan en in dit verband geen belastingen te hebben betaald (CGVS, p. 7).

Het is merkwaardig dat uw vrouw in dit verband verklaarde niet echt te weten of u dit werk officieel deed, waaraan ze toevoegde dat u wel belastingen betaalde (CGVS, p. 6). Aangaande de reisformaliteiten tenslotte om naar België te reizen, verklaarde u dat u een

visumaanvraagformulier ondertekende voor uw vertrek naar België. Na enig doorvragen zei u dat u dacht dat uw vrouw eveneens een dergelijk formulier ondertekende (CGVS, p. 12). Uw vrouw verklaarde nochtans, na deze vraag aanvankelijk te hebben ontweken, dat ze geen visumaanvraagformulier had ondertekend (CGVS, p. 8).

Al deze tegenstrijdigheden tasten de geloofwaardigheid van uw verklaringen nog verder aan. Aangaande uw reisroute tenslotte verklaarde u meer dan eens niet te weten via welke landen u van de Russische Federatie naar België reisde. U verklaarde een deel van dit traject met de auto en een ander deel met de vrachtwagen te hebben afgelegd, maar u kon niet zeggen waar, noch in welk land u in een vrachtwagen stapte. U vervolgde dat u geld betaalde aan de chauffeur, van wie u de naam niet kent, en dat hij voor alles moest zorgen (CGVS, p. 10).

Toen u vervolgens werd gevraagd met welke reisdocumenten en identiteitsdocumenten u dit traject aflegde, zei u dat de chauffeur jullie reispassen had, maar dat u die niet gezien heeft. U verklaarde voorts dat jullie internationale passen bij de chauffeur bleven, die zei dat jullie deze niet meer nodig zouden hebben (CGVS, p. 10 en 11). U voegde hier aan toe aan geen enkele grens te zijn tegengehouden (CGVS, p. 11).

Uw verklaarde onwetendheid over de door u, uw vrouw en drie kleine kinderen afgelegde reisroute evenals uw vage verklaringen over de hierbij door u gebruikte reisdocumenten alsook wat hiermee gebeurde, wekken het vermoeden dat u de Belgische asielinstanties bewust informatie, zoals de termijn en het tijdstip van uw verblijf in Egypte alsook aangaande de door u verkregen visa voor uw reis naar België, probeert achter te houden.

Gezien het reële risico om bij binnenkomst in de Schengenzone aan een strenge en individuele controle te worden onderworpen (zie hiervoor bijgevoegde informatie aan het administratief dossier), is uw uitleg in deze bovendien niet aannemelijk.

Uit hetgeen hieraan voorafgaat blijkt dat u de Belgische asielinstanties er niet van heeft kunnen overtuigen uw land te hebben verlaten omwille van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals vervat in de bepalingen over subsidiaire bescherming.

Bijgevolg kan u noch de vluchtelingenstatus noch het statuut van subsidiaire bescherming worden verleend.

De door u in het kader van uw asielaanvraag voorgelegde documenten kunnen bovenstaande conclusie niet wijzigen.

Uw binnenlands paspoort en rijbewijs bevatten uw identiteitsgegevens, die door mij niet in vraag worden gesteld.

De originele oproepingsbrief toont aan dat u eind augustus 2007 werd opgeroepen bij een instantie die deel uitmaakt van het ministerie van Binnenlandse Zaken in Neftekamsk.

Er staat in deze oproepingsbrief dat u wordt opgeroepen als verdachte. Er staat echter niet vermeld waarvan u verdacht wordt of op basis van welke wetsartikels u verdacht wordt.

Uw originele documenten aangaande uw veroordeling tonen aan dat u van illegale houtkap werd beschuldigd en hiervoor een maand vastzat, hetgeen niet ter discussie staat.

De opname van bijzonder slechte kwaliteit waarop u te zien zou zijn terwijl u in de winter van 2004 verhoord wordt, toont aan dat u uw gegevens moest verstrekken en hierbij gefilmd werd, niets meer en niets minder.

De talrijke documenten die via het Internet werden verstuurd (zie Internetadres onderaan deze kopie) aangaande de problemen die u zou hebben gekend omwille van uw geloofsopvatting en uw uiterlijk zijn geen originelen maar slechts kopieën, waarvan een aantal overigens nauwelijks leesbaar. Aangezien kopieën makkelijk kunnen worden vervalst, kan hieraan geen bewijswaarde worden verleend. Aangezien u bovendien verklaarde bij kennissen een kopieerapparaat te hebben geleend, met dit toestel naar een dronken rechercheur in de stad Janaul te zijn gegaan aan wie u smeergeld betaalde en bij wie u snel de originele stukken uit uw dossier kopieerde (vragenlijst DVZ, vraag 5 en CGVS, p. 16), rijst de vraag waarom u al deze stukken via het Internet moest laten opsturen, aangezien u blijkbaar zelf de kopieën maakte van de originele stukken.

Het feit dat u hier nog aan toevoegde dat uw broer u gezegd had dat al deze documenten u bij uw asielaanvraag van pas zouden komen, doet verder ernstige twijfels rijzen over de waarde van deze documenten.

Volledigheidshalve zij opgemerkt dat ik ook ten aanzien van uw vrouw, GARAYEVA Nailya (o.v. 6.294. 319) een beslissing nam tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus."

5. De Raad stelt vast dat het verzoekschrift van 13 november 2008 dat werd ingediend door een advocaat, 29 pagina's telt, waarbij de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen integraal wordt hernomen, samen met het begeleidend schrijven met inbegrip van het adres, het telefoon en faxnummer, de aanspreking, de beleefdheidsformule, de naam en de graad van de ambtenaar die voor de Commissaris-generaal de begeleidende brief ondertekende, verder voor een groot deel bestaat uit theoretische overwegingen die verzoeker niet betreft op de motivering van de bestreden beslissing, daar waar een middel juist een concrete grief moet inhouden gericht tegen de bestreden beslissing (RvS 31 januari 2005, nr. 139.948; RVS 31 januari 2005, nr. 139.953).

De Raad stelt daarbij ook vast dat bepaalde zinnen in het verzoekschrift niet meer zijn dan een loutere aaneenrijging van woorden, doorspekt met taalfouten en zonder interne logica. Ten titel van voorbeeld wordt aangehaald:

"Dat de zorgvuldigheidsplicht (sic) de overheid verplicht tot zorgvuldige feitenvinding te doen." (p. 10).

"Dat ter zelfdertijd de motiveringsverplichting (sic) en de zorgvuldigheidsverplichting (sic) kunnen worden opgeworpen." (p. 10).

"Dat ter zake ook de zorgvuldigheidsverplichting kennelijk geldt bij het nemen van beslissingen." (p. 10).

"Dat onder meer het is dat het de Commissaris-Generaal rekening dient te houden met elementen die inherent zijn aan de afkomst of inherent zijn in de samenleving waartoe de betrokkene behoort dit al dan niet voortkomend uit de afkomst alléén."

"Dat ook element (sic) die normalerwijze voortkomen uit de context of specifieke vluchtcontext dienen in kaart gebracht te worden." (p. 10).

"Dat artikel 1 van het verdrag van Genève van directe (sic) werking is; dat in ieder geval artikel 48 van de vreemdelingenwet dit artikel van toepassing maakt in het Belgische recht." (p. 10).

"Dat het al te strikt toepassen van voormelde regelen die het statuut inhoudelijk omschrijven deze regelen kennelijk inhoudelijk geschonden worden." (p. 12).

"Dat in de gevallen waar een twijfel naar de werkelijkheid van bepaalde feiten of de oprechtheid van de aanvrager bestaat, de verklaring van deze twijfel of de constatering van valse verklaringen niet vrijstelt om zich aan het slot over het bestaan van een vrees vragen te stellen om vervolgd te worden." (p. 13).

"Dat zelfs naar een recent geval kan worden verwezen waar blijkbaar iets meer aan de hand was." (p. 13).

"Dat die motivering strookt (sic) met de inhoud van het dossier." (p. 14).

"Dat in geval er twijfel is over de realiteit van bepaalde feiten of over de oprechtheid van de verzoekende partij dit geen onderzoek weerhoudt (sic) naar het al dan niet bestaan van een gegronde vrees, elementen die trouwens als zeker worden beoordeeld." (p. 15).

"Dat de wetgeving m.b.t. de motivering er onder meer toe strekt toe (sic) de formele motivering als een substantiële vormvereiste op te leggen. Dat de wetgever duidelijk de bedoeling had om de formele motivering als een substantieel vormvoorschrift op te leggen,

zonder mogelijkheid deze motiveringsvereiste vervangen te zien door deze of gene motivering die de rechtsonderhorige wel op één of ander wijze bekend zou zijn.” (p. 15).

“Dat ook het vereiste van motivering, zoals omschreven in andere bronnen van het recht is geschonden (Cfr. LAMBRECHTS, W., *Geschillen van bestuur*, Kluwer, Antwerpen, 1988, p.69-70, en verwijzingen). Dat ook hier betreft het een substantiële vormvereiste (R.v.St., nr.; 31.882, dd. 1 februari 1989).” (p. 15).

“Dat de formele motiveringswet niet alléén een waarborg voor de burger die alzo vermag duidelijk kennis te nemen van al de elementen welke aan de basis liggen van de beslissing en van de draagwijdte ervan is” (sic) ...” “dat voor de motiveringswet stelt dat bij verplichte motivering aan die vereiste niet is voldaan door de enkele verwijzing naar adviezen waarvan verzoeker geen kennis kreeg” (sic). (p. 15).

“Dat een arrest van de Raad van State bepaalt dat wanneer er verschillen zouden blijken uit de verhoren het P.V. van de commissaris-generaal geen enkele bewijswaarde heeft wanneer niet akkoord wordt gegaan met de inhoud van het P.V. van het verhoor bij de Commissaris-Generaal nu onder meer dit P.V. niet ondertekend wordt, het niet ter controle aan de partijen wordt voorgelezen en dergelijke zaken meer.” (sic). (p. 16-17).

“-dat hieruit volgt dat de vergelijking van verklaringen waarbij een akte geen juridische akte is ontbloot is van elke legaliteit, waardoor ook de motivering op die basis van generlei waarde is.” (p. 17).

“Dat het zelfde uiteraard geldt voor de inhoud zelve van de verhoren van de Commissaris-Generaal. Dat verder de inhoud van de verhoren in detail wordt betwist.” (p. 17).

“Dat in casu de feitenvinding enkel is gebeurd wat betreft de feiten ingeroepen in het kader van de niet terugkeer met verwijzing naar de vluchtelingenzaak hetgeen kennelijk niet afdoende is.” (p. 19-20).

“Dat het probleem juist is dat er uiteindelijk een stok diende te worden gevonden om de hond te slaan zodat men juist een formeel in orde lijkende zaak diende op te zetten, waarbij het niet onlogisch is dat men werkelijke elementen uit het leven van de betrokkene diende te betrekken (sic) en dat men normale vormen en handelwijzen poogt te volgen.” (p. 22).

“Dat de mensenrechtenorganisaties ter zake geen enkele concrete macht hebben. Dat in ieder geval niet opgaat om nutteloze stappen aan te rekenen om personen geen asiel te geven.” (p. 22).

“Dat de man houthakker was. Dat dergelijke personen gelet op het werk vaak zelfs ernstiger verwondingen oplopen. Dat men dan ook zelf ernstiger wonden kan behandelen en doorstaan.” (p. 23).

“Dat het probleem hier was dat de man geld nodig had om de vlucht te kunnen organiseren waarzonder (sic) de vlucht niet zou kunnen worden georganiseerd, daar waar de belastingdienst iets totaal afzonderlijk is aan de vervolgende partijen. Dat hij van de belastingdienst een getuigschrift diende te krijgen dat er geen schulden meer waren; dat dit een voorwaarde is tot het krijgen van een geboortepremie. Dat zoals gesteld deze premie noodzakelijk was.” (p. 23).

“Dat de essentie blijft dat de huiszoeking in zijn aanwezigheid is gebeurd en dat hij zich op dat moment thuis bevond. Dat het wel degelijk een verschoonbare vergissing betreft.” (p. 24).

“Dat de Commissaris-Generaal door dergelijke beslissing gewoon de mogelijkheid van het over de grenzen heen smokkelen in tegenstelling tot de werkelijkheid uitsluiten (sic). Dat bij

dergelijke (sic) smokkel het logisch is dat iemand wanneer gesmokkeld niet vooraan zit teneinde de reisroute te kunnen volgen. Dat zoiets ook verklaard werd.

“Dat het voordoen van een risico niet perse (sic) betekent dat dit risico zich voordoet”(sic). (p. 25).

“Dat niet duidelijk is waarom men blijkbaar originele kopiën (sic) dient over te leggen nu kopiën (sic) via internet wel degelijk evenzeer kopiën (sic) zijn (sic). Dat dergelijke originelen gelet op de inhoud vermoedelijk niet zelf in handen kan krijgen. Dat de kopiën (sic) stroken met de oproeping. Dat ook de film hiermee strookt (sic).” (p. 27).

“Dat de wetgeving m.b.t. de motivering er onder meer toe strekt toe (sic) de formele motivering als een substantiële vormvereiste op te leggen. Dat de wetgever duidelijk de bedoeling had om de formele motivering als een substantieel vormvoorschrift op te leggen, zonder mogelijkheid deze motiveringsvereiste vervangen te zien door deze of gene motivering die de rechtsonderhorige wel op één of andere wijze bekend zou zijn.”(p. 28).

“Dat ook het vereiste van motivering, zoals omschreven in andere bronnen van het recht is geschonden (Cfr. LAMBRECHTS, W., Geschillen van bestuur, Kluwer, Antwerpen, 1988, p.69-70, en verwijzingen). Dat ook hier betreft het een substantiële vormvereiste (R.v.St., nr. 31.882, dd. 1 februari 1989).” (p. 28).

“Dat de formele motiveringswet niet alléén een waarborg voor de burger die alzo vermag duidelijk kennis te nemen van al de elementen welke aan de basis liggen van de beslissing en van de draagwijdte ervan is” (sic) ...” “dat voor de motiveringswet stelt dat bij verplichte motivering aan die vereiste niet is voldaan door de enkele verwijzing naar adviezen waarvan verzoeker geen kennis kreeg” (sic). (p.28).

De Raad gaat dan ook slechts in op die delen van het verzoekschrift waarin de Raad een grief kan ontwaren.

6.1. Verzoeker voert een schending aan van *“de rechtsregelen die opleggen dat de bestreden beslissing zou gemotiveerd zijn”*, onder verwijzing naar de artikelen 39/65, 57/6 en 62 van de voormelde wet van 15 december 1980 en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen.

Hij geeft aan *“dat de bestreden beslissing niet kan gemotiveerd zijn nu de motievering (sic) een verstrengeling is waaruit niet kan worden opgemaakt wat op de vluchtelingenzaak slaat en wat op de subsidiaire bescherming slaat; daar waar de motiveringsvereiste vergt dat de motivering voor beiden afzonderlijk en duidelijk wordt gedaan”* (zie verzoekschrift, p. 20-21).

6.2. Verzoeker voert blijkbaar de schending aan van de formele motiveringsverplichting.

Wat dit betreft, merkt de Raad op dat deze formele motiveringsplicht tot doel heeft de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852).

De Raad leest in de bestreden beslissing dat *“Uit hetgeen hieraan voorafgaat blijkt dat u de Belgische asielinstanties er niet van heeft kunnen overtuigen uw land te hebben verlaten omwille van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals vervat in de bepalingen over subsidiaire bescherming”*.

Zoals de bestreden beslissing zelf stelt *“Uit hetgeen hieraan voorafgaat-”,* worden de elementen op basis waarvan dit besluit werd genomen door de Commissaris-generaal in de beslissing op nauwkeurige wijze aangegeven.

De bestreden beslissing schendt dan ook geenszins de formele motiveringsverplichting.

7.1. Verzoeker voert een schending aan van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 en de artikelen 48, 48/2, 48/3, 48/5 van de voormelde wet van 15 december 1980.

Hij stelt *“dat het probleem juist is dat er uiteindelijk een stok diende te worden gevonden om de hond te slaan zodat men juist een formeel in orde lijkende zaak diende op te zetten, waarbij het niet onlogisch is dat men werkelijke elementen uit het leven van de betrokkene daarbij dient te betrekken (sic) en dat men de normale vormen en handelwijzen poogt te volgen”*.

Hij werpt blijkbaar op dat hem niet ten laste kan worden gelegd zijn zaak niet te hebben gemeld bij de autoriteiten en de mensenrechtenorganisaties in zijn land van herkomst, aangezien dit geen resultaat zou hebben opgeleverd gezien deze organisaties immers onmachtig zijn en politieagenten steeds vrijuit gaan. Klacht bij de autoriteiten zou hem blijkbaar in tegendeel problemen kunnen bezorgd hebben.

Hij poogt ook uit te leggen dat hij geen beroep heeft gedaan op een arts, aangezien hij als houthakker gewoon is aan een hard leven.

Hij beweert dat hij zijn internationaal paspoort heeft verkregen via omkoping.

Hij verklaart dat hij geen problemen kende met de belastingdienst en dat hij een document nodig had om geld van een geboortepremie te krijgen, dat hij nodig had om zijn vlucht te financieren.

Hij legt het verschil in zijn verklaringen over de huiszoeking uit als een vergissing.

Hij poogt duidelijk te maken dat de waarachtigheid van het geheel van zijn relaas niet opweegt tegen tegenstrijdigheden.

Hij wijt de opgeworpen tegenstrijdigheid over de belastingen aan een onnauwkeurige vraagstelling.

Hij beweert dat hij zich tijdens zijn verhoor niet onmiddellijk kon herinneren wie het visumaanvraagformulier voor zijn partner had ondertekend, maar verklaart dat hij zich achter af rekenschap gaf dat hij het formulier voor haar had ondertekend.

Hij verklaart de vaagheid van zijn verklaringen omtrent de reisweg door het feit dat hij de smokkelaar het initiatief liet.

Onwetendheid over de reisroute is volgens hem geen essentieel element bij de beoordeling van de asielaanvraag.

Hij vindt dat hem onmogelijke bewijzen worden gevraagd.

Stukken die hem via het internet opgestuurd worden, hebben volgens hem bewijskracht en staven de oproeping en de film die hij neerlegt.

Hij verklaart dat de motieven op basis waarvan zijn echtgenote werd geweigerd niet in de bestreden beslissing vermeld staan, zodat er dan ook geen verdediging tegen mogelijk is.

7.2. De Raad merkt op dat artikel 1, A(2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, in strijd met wat verzoeker stelt, geen directe werking heeft binnen de Belgische rechtsorde, zodat de aangevoerde schending ervan niet dienstig is.

De Raad schaaft zich achter de motivering van de bestreden beslissing die stelt dat uit het vonnis blijkt dat verzoekers voorlopige hechtenis niet werd verlengd en dat in hoofde van verzoeker verzachtende omstandigheden werden toegepast door de rechtbank, en dat deze vaststellingen onverenigbaar zijn met verzoekers bewering dat deze strafzaak door de autoriteiten werd opgezet om hem te vervolgen wegens banden met de Tsjetsjeense verzetsbeweging. Inderdaad kan de Raad in redelijkheid niet aanvaarden dat de autoriteiten, volgens verzoeker tegen hem een rechtszaak opzetten, om dan in deze rechtszaak, omstandigheden in overweging te nemen die de gevolgen ervan voor verzoeker milderden.

In dit vonnis wordt verzoeker trouwens veroordeeld wegens illegale houtkap, een misdrijf dat verzoeker ook in zijn verzoekschrift, toegeeft te hebben begaan.

Niets wijst er dan ook op dat deze strafzaak opgezet zou zijn door de autoriteiten.

Verzoeker uit loze beweringen aangaande het nut van een klacht bij mensenrechtenorganisaties en -hiërarchisch hogere- autoriteiten in zijn land van herkomst.

Van verzoeker kon wel worden verwacht dat hij het wangedrag van de politiediensten zou hebben aangegeven.

Van verzoeker kon ook worden verwacht dat hij de opgelopen verwondingen naar aanleiding van zijn mishandelingen, had laten vaststellen door een geneesheer -verzoeker verklaarde

tijdens zijn verhoor van 21 oktober 2008 uitdrukkelijk (zie verslag, p. 18) *“Bij de arts zou ik [...] een medisch attest krijgen dat ik werd mishandeld”*- met het oog op een klacht.

Verzoekers verklaring over zijn internationaal paspoort vindt geen steun in het administratief dossier. Zo verklaarde verzoeker tijdens zijn verhoor van 21 oktober 2008 (zie verslag, p. 11) dat *“We deden alsof we onze pp-en hadden verloren en vroegen een nieuw pp aan”*.

De vaststelling dat verzoeker een internationaal paspoort werd afgeleverd in 2005, terwijl uit informatie vervat in het administratief dossier blijkt dat elke aanvraag van een Russisch staatsburger tot het verkrijgen van een internationaal reispaspoort ter goedkeuring wordt voorgelegd aan de Russische Staatsveiligheidsdienst, ondergraaft dan ook de geloofwaardigheid van verzoekers bewering sinds 1999 en met name ook in 2004, toen hij werd vastgehouden en opgesloten, door de autoriteiten op systematische wijze vervolgd te zijn geweest.

De Raad leest in het administratief dossier dat verzoeker aangaf dat overheidsdiensten binnen de Russische Federatie met elkaar in verbinding staan voor bepaalde administratieve formaliteiten zoals bijvoorbeeld een woonregistratie (zie vragenlijst van 5 augustus 2008, rubriek 3, vraag 5). Ook verzoekers probleemloos bezoek aan de belastingdienst voor zijn vertrek, plaatst de geloofwaardigheid van zijn beweerde vrees voor vervolging op de helling.

De Raad deelt de mening van verzoeker niet wat betreft de vastgestelde tegenstrijdigheid over de huiszoeking die eind augustus 2007 bij hem thuis zou hebben plaatsgehad.

Deze tegenstrijdigheid betreft immers een kernelement van zijn asielrelaas. De bestreden beslissing stelt in dit verband terecht dat *“Aangezien u uitdrukkelijk verklaarde dat er slechts één huiszoeking plaatsvond bij jullie en dat deze huiszoeking voor jullie de aanleiding was om uw land te ontvluchten en naar Egypte te gaan, is het niet aannemelijk dat u zich initieel niet zou herinneren of u zich al dan niet thuis bevond op het ogenblik dat medewerkers van de autoriteiten bij u thuis een huiszoeking kwamen verrichten.”*. Benadrukt dient dat redelijkerwijs verwacht kan worden dat bepalende ervaringen in iemands leven dermate in het geheugen gegrift staan dat deze persoon daar in een later stadium nog een gedetailleerde en coherente beschrijving van kan geven.

Ook de in de bestreden beslissing vastgestelde tegenstrijdigheden aangaande de aangifte van verzoekers houtkap bij de belastingen en het al dan niet ondertekenen door zijn partner van een visumaangifteformulier, vinden steun in het administratief dossier.

Verzoeker slaagt er niet in ze te verklaren. Verzoekers partners beantwoordde immers de vraag *“Werkte hij officieel als houtverkoper in het bos?”* (zie verhoorverslag van 21 oktober 2008 verzoekers partner, p. 6).

De Raad hecht geen geloof aan de bewering van verzoeker dat hij was vergeten dat hij het visumaanvraagformulier voor zijn partner had ondertekend.

Ongeloofwaardig is eveneens dat verzoeker genoeg nam met de verklaring van de chauffeur die hem samen met zijn gezin naar België zou hebben gebracht dat zij hun internationale paspoorten niet meer nodig zouden hebben na aankomst in België.

Hieruit volgt dat verzoeker zijn internationaal paspoort nog in bezit heeft en achterhoudt voor de Belgische asieldiensten.

De Raad schaart zich ten slotte achter de motivering van de bestreden beslissing wat de documenten betreft, dat:

“De door u in het kader van uw asielaanvraag voorgelegde documenten kunnen bovenstaande conclusie niet wijzigen.

Uw binnenlands paspoort en rijbewijs bevatten uw identiteitsgegevens, die door mij niet in vraag worden gesteld.

De originele oproepingsbrief toont aan dat u eind augustus 2007 werd opgeroepen bij een instantie die deel uitmaakt van het ministerie van Binnenlandse Zaken in Neftekamsk. Er staat in deze oproepingsbrief dat u wordt opgeroepen als verdachte. Er staat echter niet vermeld waarvan u verdacht wordt of op basis van welke wetsartikels u verdacht wordt.

Uw originele documenten aangaande uw veroordeling tonen aan dat u van illegale houtkap werd beschuldigd en hiervoor een maand vastzat, hetgeen niet ter discussie staat.

De opname van bijzonder slechte kwaliteit waarop u te zien zou zijn terwijl u in de winter van 2004 verhoord wordt, toont aan dat u uw gegevens moest verstrekken en hierbij gefilmd werd, niets meer en niets minder.

De talrijke documenten die via het Internet werden verstuurd (zie Internetadres onderaan deze kopies) aangaande de problemen die u zou hebben gekend omwille van uw geloofsopvatting en uw uiterlijk zijn geen originelen maar slechts kopies, waarvan een aantal overigens nauwelijks leesbaar. Aangezien kopies makkelijk kunnen worden vervalst, kan hieraan geen bewijswaarde worden verleend."

Verzoekers opmerking (zie het verzoekschrift, p. 27) over de verwijzing in de bestreden beslissing naar de beslissing inzake zijn vrouw "Dat de bestreden beslissing niet kan gemotiveerd zijn nu in de bestreden beslissing zelf de motieven van de bestreden beslissing niet staan." is onterecht. Deze verwijzing in de beslissing van verzoeker naar het besluit in de beslissing van verzoekers echtgenote, werd immers louter ten informatieve titel toegevoegd.

In acht genomen wat voorafgaat, wordt geen geloof gehecht aan het asielrelaas van verzoeker; een ongeloofwaardig relaas dient niet getoetst te worden aan de vluchtelingendefinitie zoals vervat in artikel 48/3 van de voormelde wet van 15 december 1980.

Deze wetsbepaling, alsmede de artikelen 48, 48/2 en 48/5 van dezelfde wet werden dan ook niet geschonden.

8. Aangezien verzoekers asielrelaas ongeloofwaardig is, kan het evenmin als basis dienen voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

Verzoeker brengt ook geen andere elementen aan die wijzen op een reëel risico op ernstige schade, noch beschikt de Raad hiertoe over enige aanwijzing.

9. De Raad stelt vast dat verzoeker daarnaast nog een schending aanvoert van de artikelen 48/4, 49, 50, 52 en 63/2 van de voormelde wet van 15 december 1980, van de richtlijn 2004/83, van "het principe van goede administratie", en van "het algemeen principe dat elke administratieve overheid gehouden is om te oordelen met kennis van alle elementen van de zaak".

Verder stelt verzoeker dat "het Commissariaat-generaal een machtsmisbruik heeft begaan en heeft nagelaten om de verschillende elementen van de gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève die verzoeker naar voren heeft gebracht voor de verschillende instanties te onderzoeken."

Vastgesteld wordt dat verzoeker in zijn verzoekschrift nergens uitwerkt op welke wijze deze beginselen zouden zijn geschonden door de bestreden beslissing (RvS 31 januari 2005, nr. 139.948). De Raad benadrukt dat een middel de omschrijving moet omvatten van het rechtsartikel of -beginsel dat geschonden zou zijn door de bestreden beslissing, maar ook van de wijze waarop dit artikel of beginsel zou geschonden zijn.

10. Verzoeker voert ten slotte nog een schending aan van de zorgvuldigheidsverplichting, omdat "in casu de feitenvinding enkel is gebeurd wat betreft de feiten ingeroepen in het kader van de niet terugkeer met verwijzing naar de vluchtelingenzaak hetgeen kennelijk niet afdoende is".

Deze stelling van verzoeker is echter dermate onduidelijk geformuleerd dat de Raad ze op grond van de exceptio obscuri libelli niet kan behandelen (RvS 2 april 2008, nr. 181.664).

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op 13 maart 2009 door:

dhr. M. BONTE,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
----------------	--

dhr. P. BREYNE,	toegevoegd griffier.
-----------------	----------------------

De griffier,

De voorzitter,

P. BREYNE.

M. BONTE.